

zá. Egy-egy szó megütötte ugyan a fülét, hogy jó legyen; majd a szüretkor bejön érte; irjon; de nem értett az egészből semmit.

Janika más természetű, mint a többi kisgyerek. Azok hamarosan megvigasztalódnak, ha eltávoznak hazulról. Legalább a legtöbbje. A város sok újat, csodásat tár eléjük és ezek bámulása közben elmúlik a kis gyerekszívek bánata, a könnyes szemek ragyogókká lesznek, a kis, sápadt orcák kipirosodnak és boldogan, örömmel néznek mindent. Janika nem ilyen. Őt nem érdekelte és érdeklí most sem a város, ő csak hazavagyott és ha hazagondol anyukára, apukára, a Karesira, a nyuszikákra: összefacsarodik szívecskéje.

Azután nem szereti a konviktust sem. Az egyenruha — igaz — egy darabig izgatta, büszke is volt rá egy kicsit, de aztán megszokta és megunta. Nem rajongott az egyhangu életért, a studiumért, a lármás gyereksapatért és a hálóbéli csintalanságok szinte megbotránkoztatták. A prefektusokra meg különösen haragudott. Az aranyozott diákok játszották a nagy urat, a félelmetest. Csak egy fiúhoz vonzódott. Prefektus volt ez is, de egész másfajta, mint a többiek. Ez szívesen elbeszélgetett a kis fiúkkal, vele is. Már az arcáról is a jószág sugárzott le. A kis gyerekek nagyon ragaszkodtak hozzá. Meg is érdekelte. Ő tanította őket szép játékokra, ő vigyázott rájuk, hogy ki ne melegedjenek nagyon a játék alatt, hogy ne iga-nak jeges vizet. Ő vigasztalta, aki rossz jegyet kapott az iskolában, szóval olyan öngyógyító féle volt. Legalább Janika agyában így jegecesedett ki Zoltán ur alakja. Aztán a többi kis fiú is — a ragaszkodóbbak — így tekintettek a jó Zoltán urra.

A napok, hetek teltek-multak.

Janika minden héten kétszer írt haza. Egyszer egy levelet, egyszer egy levelezőlapot. Nagy szarkaláb betűkkel írt mindég, hogy kedves szüleim hála a jó Istennek jól vagyok, amit Önökről is remélek. Aztán apró-cseprő dolgokról, hogy mi volt az ebéd, vacsora (de ezt csak az első napokban) meg a Zoltán urról. A kis fiú őszinte lelkesedésében egész himnuszokat zengett róla. Hogy a Zoltán ur ilyen jó, a Zoltán ur mindenkit szeret és viszont, a Zoltán ur vigyáz a kis gyerekekre, meg ilyen formákat. Az iskoláról nem sokat írt. Csakhogy ez a tanár ur milyen jó, ez meg milyen szigorú. Tegnap is négyesre felelt a Grün, de a Juhászt szereti és az meg is érdemli, mert okos is, meg jószívű is, nem olyan irigy, mint a Vida, a ki nem akar sose puskát adni dolgozatírás-hoz senkinek . . .

Egyszer, egy szerdai napon, elmélázott az iskolában Janika.

Hazagondolt.

Hogy a Karesi most mit csinál (biztos a galambokat, meg a csirkéket eteti, vagy tán a nyuszikákkal játszik), anyuka a konyhában főz, apuka talán vadászik, a Julesa meg a vizitszobában törölget . . . A nagy melázás közben hallja ám Janika:

— Kovács János, folytasd.

Janika fölrezen, föláll, körülnéz, hebeg valamit, aztán elhallgat . . . a tanár ur beírja a naplóba a szekundát s csak azt mondja:

— Kovács János, leül.

Janika megint körülnéz homályos szemekkel s úgy látja, hogy mindenki kárörvendően mosolyog, aztán leroskad s ráborul a padra s megerednek csöndesen a könnyei. A szívében valami fájást érez és sirás közben arra gondol, hogy mit szól majd a Zoltán ur, aki eddig csak dicsérete, biztatgatta. Megerősíti magát, föláll és zokogva, ziháló mellel kéri a tanár urtól, hogy bocsásson meg neki a tanár ur, törölje ki legyen szíves a tanár ur a négyest, ő máskor figyelni fog, bocsánatot kér a tanár urtól . . . és sir tovább.

A tanár ur megbocsát neki, de a szekundát nem töröli ki, mert, ami be van írva, az be van írva.

Janika csak azt érzi, hogy szörnyű igazságtalanság történt vele — hiába minden és sir, zokog egész órán át. De aztán elapadnak a könnyei és 1 órakor szomorúan ballag az internátusba, a Zoltán ur elé . . .

Nagy László.

A külügyminiszter Olaszországban.

Firenzéből jelentik: Berchtold Lipót gróf osztrák-magyar külügyminiszter ma tárgyalt San Giuliano olasz külügyminiszterrel. A két diplomata a helyzetről tanácskozott és megállapodtak abban, hogy a béke érdekében megteszik a szükséges lépéseket.

— Szegeden is kihirdették. Tudvalevőleg a pápa elrendelte, hogy a katolikus egyház kebelében ezután kevesebb egyházi ünnepeket tartsanak. A társadalomhoz, az állami szokásokhoz igyekezett simulni őszentsége e rendeletével. És modern fölfogást adott, hiszen annyira szaporodott már az egyházi ünnepek száma, hogy azokat megtartani képtelenség volt. A legtöbb állam katolikus hívei között már kihirdették a pápai rendeletet. Most pedig Szegeden került a kihirdetésre sor. Ugyanis a szokásos őszi gyűlését most tartotta meg a szegedi esperességi egyházkerület. A rókusai plébánia hivatalában kora délelőtt összejöttek a kiküldöttek. Reggel kilenc órakor ünnepélyes istentiszlet volt a rókusai templomban, amely után egyházi gyűlés következett. Ezen a gyűlésen kihirdették a pápának az egyházi ünnepeket redukáló, ismert rendeletét. A gyűlésen ezen kívül egy fontosabb, bár helyi érdekű ügy szerepelt. Ugyanis tervbe vették a szőregi plébániának a szegedi esperességi kerületbe való csatolását. A terv mindenesetre helyes és bizni lehet, hogy a felsőbb fórum is elfogadja.

— Merénylet az orosz trónörökös ellen. A reggeli lapok jelentették, hogy Alexi nagyherceg, az orosz trónörökös beteg. Az egyik jelentés azt mondotta, hogy vakbélgyulladás van, a másik, hogy véletlen baleset áldozata. Azok a táviratok, a melyeket mi kaptunk a trónörökös betegségről, elárulják, hogy a trónörökös ellen merényletet követtek el. Mint ugyanis Pétervárról táviratozzák nekünk, beavatott helyen ezt mondják a trónörökös betegségről:

Nihilisták merényletet kíséreltek meg a cári család ellen s a merényletnek a trónörökös lett az áldozata. A merénylet udvari inasnak öltözködve jutott be a kastélyba. Az egyik verzió szerint a nihilista *revolverből rálőtt a nagyhercegre*, másik verzió szerint *éles törrel sebesítette meg*, de mind a két verzió megegyezik abban, hogy a nagyherceg a hasán sérült meg. A gyermek kiáltozására az egész udvari cselédség rohant a szobába és csakhamar orvost hívtak, aki a kis nagyherceg sebet megvizsgálta, kimosta és bekötözte. A sérülés nem feltétlenül halálos, de az orvosok eddig még nem tudták megállapítani a sérülés fokát. Attól félnek, hogy a seb megüszkösödhetik, vagy hogy vérmérgezés áll be, amely a nagyherceg *halálát* okozhatná.

A hivatalos orvosi jelentések az egész birodalomban s különösen Pétervárott

óriási izgalmat keltenek, mert senkinek sem volt sejtelve a trónörökös betegségről. Orvosi körök *nagyon komolynak* mondják a betegséget, amely könnyen vonhat maga után komplikációkat. A *hivatalos* orvosi jelentések nagyon zavarosak és lehetetlen belőlük a trónörökös betegségről határozott ítéletet alkotni és csak az az egy látszik bizonyosnak, hogy a trónörökös állapota egyre rosszabbodik.

— Október 30-án: képviselőházi ülés.

A hivatalos lap mai száma közli a delegációk összehívásáról szóló királyi kéziratokat, amelyek közül az egyik a külügyminiszterhez, a másik kettő a magyar és az osztrák miniszterelnökhöz van címezve. A kéziratok értelmében a delegációk november ötödikén kezdik meg Budapesten tanácskozásukat s az 1913-ik évi közös költségvetés tárgyalását. A delegációk ülésezésével kapcsolatban szükségessé vált a képviselőház összehívása is, a királyi kéziratok kihirdetése végett az erről szóló hivatalos kommuniké ugyancsak ma jelent meg s e szerint a Ház ülése október 30-án, szerdán lesz. Azt a körülményt, hogy a kormány október végére halasztotta a Ház összehívását, az ellenzéken úgy magyarázták, mintha Lukács László miniszterelnök s a Ház elnöksége is minden áron szeretne volna elkerülni a parlament összeülését járó kényelmetlenséget és zenebonát. Ezért híresztelték az ellenzéken azt is eleinte, hogy a kormány egyáltalában össze se hívja a Házat, hanem megelégszik a királyi kéziratoknak a hivatalos lapban való közzétételével. A kormány — mint félhivatalosan jelentik, — miután idevonatkozóan semmiféle törvény nem intézkedik, csakugyan gondolt rá, hogy nem hívja össze a képviselőházat. A multban már volt is rá példa, még pedig éppen az első delegációk összeülésekor 1867-ben. Andrássy Gyula gróf miniszterelnöksége alatt, hogy az országos bizottságokat összehívó királyi kéziratokat nem hirdették ki a képviselőházban. Miután azonban azóta az ellenkező gyakorlat honosodott meg, a kormány nem akart ezzel a parlamentáris szokással szakítani. A képviselőház október 30-iki ülésének napirendjére nem is tűznek ki más teendőt az elnöki előterjesztéseken, a királyi kéziratok kihirdetésén s a delegátusok megválasztásán kívül.

— Bizalom a kormánynak. Déről

jelentik: Hunyadvármegye ma száztizenkilenc szavazattal huszonhárom ellenében bizalmat szavazott a kormánynak. — Nyitráról jelentik: Nyitramegye ma száznegyvenöt szavazattal négy ellenében bizalmat szavazott a kormánynak.

— Gyorsíró tanár. Kroó Ferenc, kai, eddig is egyike volt a legkitünőbb szegedi gyorsíróknak, Budapesten kitűnő sikerrel letette a gyorsíró tanári vizsgát.

— Lábát törte a török belügyminiszter. Konstantinápolyból jelentik: A belügyminisztert a karakói hidnál levő hajóállomásnál súlyos szerencsétlenség érte. Mikor egy hajóból kiszállt, megcsuszott és egy gözös és a hajóhid közé került. Mindkét lábát eltörte. Állapota aggasztó.

— Az óvatos Románia. Bukarestből jelentik: A kormány mai rendeletében a balkáni háborúra való tekintettel korlátozta a termények és a liszt kivitelét.

— A szentimentális bolgár cár. Azok akik közről ismerik a bolgár cárt, sokat mesélnek arról, milyen gyengéd, finom és poétalelkű uralkodó. A cár szereti a virágokat és a madarakat. Egyik vidéki birtokán az ablaka alatt van egy korhadt fa, hová ezrével repülnek az énekesmadarak, amelyeket a cár sokszor órákig elrészélyenülve hallgat. Emellett egy másik históriát is regélnek róla. Mikor még herceg volt, egy séta